

lem hvilke den Overenskomst sluttedes, som førte til Lovens Vedtagelse. Jeg vil imidlertid hævde, at den gældende Lov har vist sig saare anvendelig igennem den Periode, i hvilken den har bestaaet, og at man paa Grundlag af de Bestemmelser, som da blev truffet, paa en forsvarlig Maade og tillige paa en for Samfundet overkommelig Maade har kunnet imødegaa de store Vanskeligheder, som har været foranlediget af den meget betydelige Arbejdsløshed, der siden da har været til Stede.

Ved Gennemførelsen af de her foreslaaede Ændringer bliver man paa hele dette betydningsfulde Omraade lovgivningsmæssigt paa den Bane, vi kom ind paa ved Loven af 22. December 1921. Jeg mener, at denne Vej ikke blot har vist sig fremkommelig, men den har i de Resultater, den har ført til, staaet sin Prøve, og jeg kan da ud fra disse Betragtninger paa det bedste anbefale det foreliggende Lovforslag til det høje Tings Velvillie i Forventning om, at det maa finde en tilsvarende Tilslutning i dette høje Ting, som det mødte i Landstinget, hvor det gennemførtes med samtlige Partiers Stemmer.

Stengaard-Kirkegaard: Da Loven om Arbejdsløshedsunderstøttelse og Arbejdsanvisning er et Led i den sociale Forsorg, vil jeg gerne paa mit Partis Vegne udtale Tilfredshed med, at det er lykkedes i Landstinget at faa alle Partiers Tilslutning til de Ændringer, der indeholdes i det foreliggende Lovforslag. Det gælder ganske sikkert ogsaa om denne Lov, som det gælder om en hvilken som helst social Lov og Foranstaltning, at skal den opnaa den Betydning, som det er Hensigten, den skal have, og ude i Befolkningen vinde den Anerkendelse, som maa til, for at den i Fremtiden kan blive et fast Led i den sociale Forsorg, saa er det en nødvendig Betingelse, at den gennemføres med alle Partiers Tilslutning.

Tillige vil jeg gerne overfor Indenrigsministeren udtale min Lykønskning til, at han har opnaaet alle Partiers Tilslutning netop til dette Lovforslags Gennemførelse. Thi Forholdet er i Virkeligheden det, at man derved opnaar en ganske bestemt Ting, nemlig at alle Partier i Princippet anerkender den Administration, der fra Indenrigsministerens Side er blevet gennemført siden Begyndelsen af 1922. Man anerkender f. Eks. den Administration, der er blevet gennemført med Hensyn til at sondre imellem Kasser og Fag, inddele dem i for-

skellige Kategorier, hvorved man fastslaar, at der indenfor visse Fag findes ekstraordinær Arbejdsløshed og skal gælde særlige Regler, men samtidig fastslaar, at i de øvrige Fag findes der ikke ekstraordinær Arbejdsløshed, og at de derfor maa underkastes andre Regler. Spørgsmaalet om en saadan Sondring har Partierne imellem Gang paa Gang voldet Gnidning og Vanskeligheder siden Begyndelsen af 1922. Nu anerkender man praktisk talt fra alle Partiers Side, at en saadan Sondring, en Inddeling i disse to Kategorier, er rigtig, og det synes jeg i høj Grad betyder en Anerkendelse af den Administration, som den højtærede Indenrigsminister har gennemført. Og det samme kan med fuld Ret siges om Spørgsmaalet om den ekstraordinære Hjælps Tidsvarighed. Visse Partier har krævet næsten ubegrænset Tidsvarighed for den ekstraordinære Hjælp, medens andre Partier har holdt paa, at den stadig skulde stærkere og stærkere tidsbegrænses. Nu er alle Partier gaaet med til at anerkende denne Tidsbegrænsning, som den højtærede Indenrigsminister i de samme 2 Aar administrativt har gennemført.

Dernæst vil jeg udtale min Anerkendelse af, at Forvaltningen ude omkring i Kommunerne bliver lagt i Kommunalbestyrelsens Haand, for saa vidt denne ønsker at have den. Det bør være Kommunalbestyrelsen, der har det økonomiske Ansvar ude i Kommunerne, og kun hvis den finder særlig Grund til at lægge Forvaltningen over enten til Hjælpekassens Bestyrelse eller til Arbejdsanvisningskontoret, vil den Vej være at følge. Dette tror jeg er en udmærket Ordning, og der vil ogsaa paa det Omraade kunne gennemføres en sund og fornuftig Økonomi. Det er en alt for stor Opgave, der ved Arbejdsløshedsloven er blevet lagt over til Hjælpekassernes Bestyrelse. Jeg tænker i saa Henseende paa en Udtalelse, der for 3—4 Aar siden faldt fra Landstingsmand Steincke, netop med Hensyn til vor sociale Lovgivning; idet han udtalte Ønsket om, at vi, hvis vi en Gang naar til, at den sociale Forsorgs Bygning bliver færdig, samtidig ogsaa maa naa til det Tidspunkt, da Hjælpekasseinstitutionen kan forsvinde. Jeg tror, det vilde være godt, om vi kunde naa dertil, for de Opgaver, der egentlig nu bør være tilbage til Hjælpekasseinstitutionen, maa, som den sociale Forsorg er opbygget, være meget lidet omfattende og skal egentlig kun være, kan man godt sige, en social Ambulance i ganske enkelte Tilfælde, hvor Hjælpekassebestyrelsen kan gribe ind og hjælpe. — Medens jeg saaledes